

Man kunne også spørge, om der ved lovfor-slaget ligger et ønske om at indskrænke menig-hedsrådenes bestemmelser om konfirmation. Jeg skal ikke kunne sige, om det er anderledes i den kommende anordning – om der tages højde for det. Men det vil vi også få klarhed på i udvalgsarbejdet.

Derudover er lovforslagets tekst stort set kun begreber, der lovfæster gældende regler, der er præciseret i bekendtgørelser, både når der tales om stedfortræderindkaldelse til møder, præ-steindsættelser m.m., og derfor kan man sige, at det ikke er den største nødvendighed lovgiv-ningsmæssigt, vi behandler her i dag, men vi vil som altid arbejde konstruktivt i udvalget og få stillet nogle spørgsmål. Hvordan vi i sidste ende forholder os, afhænger af dette arbejde.

Torben Rechendorff (KF):

Forslaget indeholder en teknisk side og en ideo-logisk side. Forslagene om obligatorisk stedfor-træderindkaldelse og forberedelse af menig-hedsrådsmøder kan for nu at sige det ligeud ikke hidse os meget op, og vi kan støtte de fore-slåede ændringer.

Det kan vi også, når vi kommer til den mere ideologiske og unægtelig vigtige side af forsla-get, det, der vedrører dispensationsmuligheder-ne fra den gældende lovgivning. De bestemmel-ser blev til i 1989, da Folketinget for første gang nogen sinde slog hul, om jeg så må sige, i det nedarvede menighedsrådsbegreb og åbnede mulighed for dispensation fra dele af den kirke-lige lovgivning på to betingelser: enten at sognet var på 8.000 indbyggere eller derover, eller at der blev etableret samarbejde med et eller flere andre menighedsråd.

Hvis sandheden skal frem, og det skal den altså nu, så var de to betingelser dybest set lidt komiske. Hvorfor lige præcis 8.000 indbyggere? Hvorfor samarbejde, hvis man kunne selv? Men længere kunne vi altså ikke komme i 1989, og på trods af det restriktive var der jo alligevel dele af det kirkelige landskab, der frygtede, at Folketin-get på det nærmeste var ved at ombringe folke-kerkeordningen.

Helt så galt gik det jo ikke. Tværtimod kan vi vel roligt sige, at loven fra 1989 fik meget stor betydning i folkekirkens dagligdag, ikke mindst når der er tale om den arbejdsbyrde, som ligger på præster og andre medarbejdere i det kirke-lige landskab. Sognemedhjælperområdet, som indtil da havde været et forsøgsområde, blev nu et legalt område. Både den kirkelige undervis-

ning, som jo har fået et fantastisk opsving inden for de seneste år, omsorgsarbejdet og den kirke-lige medievirksomhed for nu bare at nævne tre eksempler har jo fået et godt skub fremad, og jeg har da også lyst til at sige, selv om jeg ikke skal foregribe andre diskussioner, at jeg nok synes, at dette, at vi har fået 100 eller 125, eller hvor mange sognemedhjælperer det nu er, ofte glem-mes, når vi diskuterer behovet for flere præste-stillinger i Danmark, selv om jeg godt ved, at synspunktet ikke vækker allerstørst begejstring i præsteforeningen.

Den konservative folketingsgruppe kan støt-te, at begrænsningerne, som vi indførte i 1989, nu ophæves, og vi glæder os tilmed over, at det kun tog 6 år at komme så langt. Det er jo nær-mest, når der er tale om folkekirken, ekspresfart. Vi medvirker gerne, og vi står bag det lovfor-slag, som her foreligger.

Margrete Auken (SF):

Jeg var spændt på, om sandheden skulle frem; det skulle den, og jeg siger den konservative ordfører tak, for der har jo været lidt mumlen om, hvorvidt det nu var klogt at sige tydeligt, at nu udvidede vi frihedsmulighederne i folkekir-ken en lille bitte smule. Det er sådan, at ikke ale-ne Socialdemokratiet er voldsomt imod friheden – det har der været en lang tradition for – men også Venstre og Det Radikale Venstre mener, at jo mere statsstyring og massiv ovenfra og ned-styring der er i folkekirken, jo bedre.

Det begyndte i sin tid, da Stauning sagde, at hvis der var vrøvl med de hellige, var Fanden løs – undskyld mig, men det er et citat, så derfor må jeg tillade mig at bruge dette udtryk – skønt jeg mener, det var en stor magt at påkalde i den anledning, så derfor gjaldt det om, at der var fuldt styr på tingene.

Siden har man jo været skræmt ved tanken om, at disse uvorne hellige skulle finde på noget som helst selv, og det har været bevægende at opleve, at først og fremmest Venstre og Det Radikale Venstre har følt, at dér måtte man så sikre sig, at Staunings faste hånd lå tungt på kirken.

Der har selvfølgelig været den grund til det, at især Venstres indflydelse i kirken er gået igennem Kirkeligt Samfund, som jævnlig har ment, at der jo ikke var nogen grund til at bruge demokratiet, når man nu selv kunne komme til at bestemme. Man havde sine forbindelser, man behøvede ikke at gå til møder og til konferencer, man kendte departementschefen, man kendte